

26 Μαΐου, 1995

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΤΑΚΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσείων- Τριτοδιάδικος,

v.

KOSMO-PLAST LTD,

Εφεσιβλήτων-Εναγόντων,

v.

CYEMS CO LTD,

Εφεσιβλήτων-Εναγομένων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8387).

Πολιτική Δικονομία — Ειδοποίηση τριτοδιαδίκου από ενάγοντα σε εναντίον του ανταπαίτηση εναγομένου — Χρόνος καταχώρησης αίτησης — Καθυστέρηση καταχώρησης της αίτησης χωρίς να δοθούν λόγοι.

Οι εφεσείοντες - τριτοδιάδικοι προσβάλλον διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, με το οποίο, δόθηκε άδεια στους εφεσιβλήτους - ενάγοντες, να εκδώσουν ειδοποίηση τριτοδιαδίκου στην εναντίον τους ανταπαίτηση. Αμφισβητούν τόσο τη δυνατότητα έκδοσης ειδοποίησης τριτοδιαδίκου από ενάγοντα, όσο και την ορθότητα της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ της έκδοσης, επειδή παρήλθε μεγάλο χρονικό διάστημα από της έγερσης της ανταπαίτησης. 5 10

Το πρωτόδικο Δικαστήριο ηήρε, ότι στους Θεσμούς της Πολιτικής Δικονομίας, δεν υπήρχε τίποτε που να εμποδίζει τον ενάγοντα να ζητήσει έκδοση διατάγματος που να του επιτρέπει επίδοση ειδοποίησης τριτοδιαδίκου σε εναντίον του ανταπαίτηση εναγομένων και εξέδωσε το διάταγμα. 15

Αποφασίστηκε, ότι: 20

(1) Το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε δικαιοδοσία να επιτρέψει την έκδοση ειδοποίησης τριτοδιαδίκου.

5 (2) Το πρωτόδικο Δικαστήριο, άσκησε λανθασμένα τη διακριτική του ευχέρεια υπέρ έκδοσης του διατάγματος επίδοσης ειδοποίησης τριτοδιαδίκου, επειδή η αίτηση έγινε πολύ αργά και χωρίς να δοθούν οποιοδήποτε λόγοι για την μεγάλη καθυστέρηση.

Η έφεση έγινε δεκτή με έξοδα.

10

Αναφερόμενες υποθέσεις :

Levi v. Anglocontinental Gold Reefs [1902] K.B. 487,

15

Birmingham Land Co. v. L. and N.W. Ry., 56 L.T. 702,

Chrysostomou and Another v. Plovidba and Others (1981) 1 C.L.R. 130,

20

Photiou v. Azevedo and Guimaraes Ltd (1980) 1 C.L.R. 536,

Associated Home Co. v. Whichcord [1878] vol. 38 The Law Times 602,

Asimenos and Another v. Chrysostomou and Others (1982) 1 C.L.R. 145.

25

Έφεση.

30

Έφεση από τους τριτοδιάδικους κατά της διαταγής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Ε. Παπαδοπούλου (κα) Ε.Δ.) που δόθηκε στις 15.2.91 (Αρ. Αγωγής 4896/88) για επίδοση από τον ενάγοντα ειδοποίησης τριτοδιαδίκου όπου υπήρχε ανταπαίτηση από τον εναγόμενο εναντίον του.

N. Πιριλίδης, για τους Εφεσείοντες - τριτοδιαδίκους.

35

A. Κακογιάννης, για τους Εφεσίβλητους - ενάγοντες.

Cur. adv. vult.

40

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Π. Αρτέμης, Δ.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Με την έφεση αυτή προσβάλλεται διάταγμα του πρωτόδικου Δικαστηρίου για επίδοση ειδοποίησης τριτοδιαδίκου. Τα δύο βασικά θέματα που εγείρονται είναι (α) κατά

πόσο ο ενάγοντας σε αγωγή μπορεί να εκδώσει ειδοποίηση τριτοδιαδίκου όπου υπάρχει ανταπαιτήση από τον εναγόμενο εναντίον του και (β) αν η απάντηση στο (α) είναι θετική αν στην παρούσα περίπτωση έπρεπε να είχε εκδοθεί το διάταγμα εν όψει της μεγάλης καθυστέρησης για υποβολή της αίτησης, καθώς και των εγυρισμένων επιδικίων θεμάτων μεταξύ των μερών.

5

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, αφού εξέτασε τους ορισμούς των όρων “ενάγων” και “εναγόμενος” που περιέχονται τόσο στο Νόμο 14/60 όσο και στον Κανονισμό 1 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει δυνατότητα κάποιος να είναι ταυτόχρονα και ενάγων και εναγόμενος, αλλά για τους σκοπούς διαδικασίας τριτοδιαδίκου αποφάσισε ότι δεν υπάρχει τίποτε στους ορισμούς αυτούς που να εμποδίζει το Δικαστήριο να δώσει οδηγίες για τέτοια ειδοποίηση.

15

Οι ορισμοί των όρων “ενάγων” και “εναγόμενος” στο Νόμο 14/60 και στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας είναι ταυτόσημοι και έχουν ως ακολούθως:

20

“Ενάγων’ περιλαμβάνει παν πρόσωπον αξιούν οιανδήποτε θεραπείαν (πλην εκείνης ην αξιού ο εναγόμενος δι’ ανταπαιτήσεως) καθ’ οιουδήποτε άλλου προσώπου υφ’ οιανδήποτε μορφήν διαδικασίας, είτε η διαδικασία είναι δι’ αγωγής, αιτήσεως, αναφοράς, κλητηρίου ή άλλως”.

25

“Εναγόμενος’ περιλαμβάνει οιονδήποτε πρόσωπον εις ο επεδόθη οιονδήποτε κλητήριο ένταλμα ή διαδικαστικόν έγγραφον, ή εις ο εκοινοποιήθη ειδοποίησις περί τούτου, ή το οποίον δικαιούται να παρίσταται εις οιανδήποτε διαδικασίαν”.

30

Αναφορικά με το πρώτο θέμα που εγείρεται, ο ευπαιδευτος συνήγορος των εφεσεϊόντων/τριτοδιαδίκων ανέφερε ότι με τροποποίηση στους Αγγλικούς Θεσμούς επιτρέπεται τώρα ρητά η διαδικασία τριτοδιαδίκου από ενάγοντα όπου υπάρχει ανταπαιτήση εναντίον του και κάλεσε το Δικαστήριο να δει κάτω απ’ αυτό το πρίσμα την Αγγλική απόφαση *Levi v. Anglocontinental Gold Reefs* [1902] 2 K.B. p.487. Πρέπει όμως να παρατηρήσουμε, όπως υποδείξαμε και στον ευπαιδευτο συνήγορο κατά τη διάρκεια της ακρόασης της έφεσης, ότι είναι προφανές ότι η υπόθεση αυτή αποφασίστηκε σε χρόνο που είναι φανερό δεν υπήρχε αυτή η πρόνοια στους Αγγλικούς Θεσμούς παρά μόνο πρόνοια όμοια με εκείνη των δικών μας Θεσμών. Αυτό εξ άλλου είναι και πρόδηλο από την ίδια την απόφαση, απ’ όπου φαί-

35

40

νεται ότι το Δικαστήριο προβληματιζόταν για τη δυνατότητα ή όχι αυτής της διαδικασίας στη συγκεκριμένη περίπτωση.

5 Γιατί, αν υπήρχε ρητή πρόνοια που το επέτρεπε τέτοιος προβληματισμός σίγουρα δεν θα εδικαιολογείτο.

10 Στην απόφαση *Levi* (πιό πάνω) στο επιχείρημα ότι ενάγοντας εναντίον του οποίου υπήρχε ανταπαιτήση δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τη διαδικασία τριτοδιαδίκου το Δικαστήριο ανέφερε τα ακόλουθα στη σελ.482:

15 “I can see no reason in the nature of things why the plaintiff should not have this right. A counter-claim is a means of disposing, in the action in which it is raised, of a dispute between the parties which would otherwise have to be the subject of a separate action, and it is treated throughout the rules as if it were a cross-action.

20
If so, I can see no difficulty in allowing the plaintiff in the principal action, as defendant in the cross-action to bring in a third party for contribution or indemnity. It was said that this has never been done; but no authority was cited in which there has been a decision to the contrary effect. In my opinion, there is jurisdiction to allow a plaintiff against whom a counter-claim
25 has been brought to bring in a third party under the rules relating to third-party procedure.”

30 Έχοντας εξετάσει το θέμα με προσοχή υιοθετούμε την πιο πάνω θέση ως νομικά ορθή και ως συνάδουσα και με την κοινή λογική επί του προκειμένου. Βρίσκουμε έτσι ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε δικαιοδοσία να επιτρέψει την έκδοση ειδοποίησης τριτοδιαδίκου.

35 Θα ασχοληθούμε τώρα με το δεύτερο θέμα που εγείρεται, δηλαδή κατά πόσο ορθά εξασκήθηκε η διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου στην προκειμένη περίπτωση εν όψει της μεγάλης καθυστέρησης στην υποβολή της αίτησης για διαδικασία τριτοδιαδίκου.

40 Η Δ.10 θ.1(2) πριν το 1976 προνοούσε ότι η αίτηση για άδεια έκδοσης ειδοποίησης τριτοδιαδίκου θα έπρεπε να εγίνετο μαζί με την καταχώρηση του σημειώματος εμφανίσεως. Η πρόνοια αυτή καταργήθηκε το 1976, αλλά το 1993 ο θεσμός αυτός τροποποιήθηκε και πάλιν προνοώντας ότι η αίτηση θα πρέπει να υποβάλλεται το αργότερο εντός ενός μηνός από την ημερομηνία κατα-

χώρησης της έκθεσης υπεράσπισης. Έτσι, στην υπό εξέταση υπόθεση δεν υπήρχε περιορισμός στην ημερομηνία καταχώρησης της αίτησης, παρόλον τούτο όμως είναι φανερόν ότι ο παράγοντας χρόνος είναι ουσιώδης σε αιτήσεις αυτής της φύσεως. Όπως αναφέρεται στο Annual Practice 1958 Vol.1 στη σελ.382 η αίτηση πρέπει να γίνεται “within the time for delivering the defence, or if made by the plaintiff as defendant to the counterclaim for delivering reply, but the Court may extend the time”.

Όπως λέχθηκε στην υπόθεση *Birmingham Land Co v. L. & N.W.Ry.*, 56 L.T. 702, κατά κανόνα η αίτηση απορρίπτεται όπου δεν υποβάλλεται μέχρι τη συμπλήρωση των δικογράφων.

Η αίτηση για διάταγμα ειδοποίησης τριτοδιαδίκων έγινε πέραν του ενός έτους μετά την ημερομηνία της καταχώρησης της υπεράσπισης και ανταπαίτησης των εναγομένων και λίγες μέρες πριν την ακρόαση της αγωγής. Με βάση το γεγονός αυτό οι εφεσείοντες ανέπτυξαν τα επιχειρήματά τους αναφορικά με την εισήγηση ότι η αίτηση δεν θα έπρεπε να είχε γίνει αποδεκτή. Στην υπόθεση *Chrysostomou and Another v. Plovidba and Others* (1981) 1 C.L.R. 130 το Δικαστήριο υιοθέτησε τις παρατηρήσεις που έγιναν στην υπόθεση *Photiou v. Azevedo & Guimaraes Ltd* (1980) 1 C.L.R. 536 στη σελ.542, τις οποίες και παραθέτω:

“Even if I were to accept that a prima facie case has been made out by the material placed before me, I would still refuse this application on the principle that this application has been made too late as same should have been made promptly and as a general rule within the time limited for delivering the defence and at the latest before the close of the pleadings. (See *The Birmingham and District Land Company Limited v. The London and North-Western Railway Company*, No.2(a) [1887] Vol. 56 L.T.R. pp.702-703)”.

Όπως δε προκύπτει και από την υπόθεση *Associated Home Co v. Whichcord* [1878] Vol.38 The Law Times, 602, η καθυστέρηση μπορεί να θεωρηθεί ως αρκετός λόγος για απόρριψη τέτοιας αίτησης.

Οι πιο πάνω Κυπριακές αποφάσεις είναι αποφάσεις Ναυτοδικείου, αλλά, όπως αποφασίστηκε, με βάση τον Κανονισμό 237 των Διαδικαστικών Κανονισμών Ναυτοδικείου, 1893, εφαρμόζεται η Αγγλική, Ο.16α, ρ.1 που ανέφερα πιο πάνω και κατά συνέπεια οι αρχές που εκφράζονται στις πιο πάνω αποφάσεις

ισχύουν κατ' αναλογία και στην δική μας περίπτωση.

5 Στην παρούσα έφεση, έχοντας υπόψη τις πύ πάνω αρχές, δεν φαίνεται από την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου να είχαν δοθεί οποιοδήποτε λόγοι για τη μεγάλη καθυστέρηση που υπήρξε. Έτσι, βρίσκουμε πως το πρωτόδικο Δικαστήριο θα έπρεπε να είχε ασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια εναντίον της αίτησης και να την είχε απορρίψει, δεχόμενο την ένσταση των τριτοδιαδίκων που καταχωρήθηκε στην αίτηση για οδηγίες, προσβάλλοντας όμως, ορθά, (δέστε *Asimenos v. Chrysostomou* (1982) 1 C.L.R. 145) και την αρχική έκδοση διατάγματος.

15 Για όλους τους πύ πάνω λόγους η έφεση γίνεται αποδεκτή και η πρωτόδικη απόφαση ακυρώνεται. Τα έξοδα επιδικάζονται υπέρ των εφεσειόντων.

Η έφεση επιτυγχάνει με έξοδα.